

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 27

Phía sau núi điều tra xác chết

Thiết Kỳ Sĩ bàn đầu đặt một trăm lạng, chàng gieo xúc xắc rồi lật bài lên. Nhà cái được một đôi Thiên vương mà chàng một con năm điểm, một con chín điểm thế là chàng thua.

Bàn thứ nhì Thiết Kỳ Sĩ đặt năm trăm lạng, bàn này chàng lại thua. Chàng quay lại nhìn Ngũ vương tử cười nói:

- Bữa nay xui quá rồi.

Ngũ vương tử cười đáp:

- Vậy bây giờ đặt ít đi.

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ tức giận nói:

- Ông bạn tưởng ta sợ chẳng?

Chàng liền lấy những thẻ đặc biệt đặt hai chục vạn lạng, miệng chàng nói:

- Bàn này mà thua thì không đánh nữa.

Những người đứng xung quanh thấy vậy cả kinh, nhà cái cũng phải đứng lên, hấn do dự không gieo xúc xắc. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng lão già cười khanh khách nói:

- Lão nhị! Mau gieo xúc xắc đi! Cả năm nay chưa có ai đặt lớn như vậy.

Nhà cái nghe tiếng liền cầm lấy xúc xắc liệng xuống, nhưng lạ thay con xúc xắc lần này xoay chuyển hoài không ngã ra. Nhà cái thấy con xúc xắc xoay hoài hấn toát mồ hôi trán. Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên quát lên:

- Ngừng lại!

Con xúc xắc dừng lại thật. Chàng cầm bài mình lên coi, cố ý la lớn:

- Hồng hét! Lần này bốc tứ điểm chắc lại thua nữa rồi.

Ngũ vương tử vẫn chú ý nhìn Thiết Kỳ Sĩ. Y phát hiện ra ngón tay mặt của chàng hơi lay động liền hiểu ngay nghĩ thầm:

- Té ra là y đang làm trò.

Cao Thức là tay cờ bạc sõi, chỉ chú ý nhìn nhà cái, thấy vẻ mặt của hấn hoảng sợ, bụng bảo dạ:

- Con xúc xắc này gian lận rồi, hấn đấu không nổi với Thiết lão nhị.

Nhà cái nghe Thiết Kỳ Sĩ đã nói được tứ điểm tay hấn phát run tỏ rất buồn nản. Thiết Kỳ Sĩ thấy hấn hồi lâu không coi bài liền giục:

- Nhà cái! Bài của các hạ ra sao?

Nhà cái bị thúc bách đành lật bài lên coi, Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Các hạ một thất một lục tức là ba điểm, vậy tại hạ thắng rồi.

Nhà cái thở dài nói:

- Quý khách hên vận quá.

Hấn lấy thẻ giao đủ rồi Thiết Kỳ Sĩ đắc ý cười nói:

- Trang gia! Tại hạ đã tưởng mình thua chắc rồi. Không ngờ...

Nhà cái đột nhiên quay qua bảo lão già:

- Đại ca! Bàn thứ tư này...

Thiết Kỳ Sĩ biết hấn không muốn làm cái nữa bèn la lên:

- Trang gia! Phải chăng ở đây chỉ có lệ cầm cái ba bàn thôi?

Nhà cái rất bẽn lễn không biết nói làm sao thì lão già bên ngoài trầm giọng nói:

- Lão nhị! Cứ làm đi! Có bị thua lớn một canh thì đã sao?

Nhà cái nghiêng răng lại đẩy bài ra bàn nhưng cổ hấn nổi gân xanh như giun bò cả một lượt. Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn thanh niên thì thấy gã rất tỉnh táo.

Bàn thứ tư con xúc xắc khác hấn lần trước, nhà cái vừa gieo xuống nó như bị giữ chặt lại không xoay nữa. Mọi người nhìn thấy hấn liệng được con Bát phản. Thiết Kỳ Sĩ bắt lấy hai con bài cuối cùng, lần này chàng lật lên thành thất tứ tức là một điểm, chàng mỉm cười nhìn nhà cái nói:

- Trang gia! Các hạ đừng vội lật bài lên, tại hạ có chuyện muốn dàn xếp.

Nhà cái lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Quý khách có điều chi dạy bảo?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu các hạ không lật bài thì tại hạ chịu giam ba chục vạn lạng bạc được không? Tại hạ đã đặt bốn chục vạn lạng tức là chỉ để lại chục vạn lạng.

Nhà cái cười ha hả nói:

- Không được! Quý khách chỉ có một điểm trừ phi tại hạ mười tít còn ngoài ra đều thắng quý khách.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười nói:

- Các hạ không đồng ý thì mở bài lên.

Nhà cái mở bài, bất giác la hoảng. Nguyên bài của hắn đúng “mười tít”. Thiết Kỳ Sĩ vẫn tươi cười hỏi:

- Thế nào?

Lão già ngoài trường xen vào vầy nhà cái nói:

- Lão nhị! Nghỉ thôi, kêu thủ quỹ đổi tiền cho quý khách này.

Sòng bạc liền đổi thẻ thành chi phiếu.

Canh bạc này Thiết Kỳ Sĩ được năm mươi chín vạn chín ngàn tám trăm lạng bạc. Chàng cùng thanh niên kia ra khỏi đổ trường liền hỏi gã:

- Thế nào? Tiểu đệ đã bảo là nhất định lão huynh sẽ thắng.

Thanh niên kia tính lại được hơn ba ngàn lạng nhưng gã ngẩn mặt ra không biết trả lời thế nào.

Thiết Kỳ Sĩ nói tiếp:

- Lão huynh đừng về khách sạn trước nữa, e sẽ gặp nguy hiểm. Lão huynh hãy chờ ở đây một chút. Tiểu đệ bảo lão huynh theo đường kia ra ngoài thành rồi hoả tốc rời khỏi Bắc Kinh về cố hương sớm đi.

Thanh niên kia gật đầu nói:

- Nhất thiết tiểu đệ đều nghe theo lời huynh đài, nhưng còn đỉnh vàng...

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu ngắt lời:

- Lão huynh bắt tất phải nhắc tới đỉnh vàng đó nữa, coi như tiểu đệ tặng lão huynh để mua sách. Lão huynh về đọc sách nhiều đi cho khỏi lạc đường.

Thanh niên kia vâng dạ luôn miệng, gã xúc động đến chảy cả nước mắt. Đi tới góc đường Thiết Kỳ Sĩ vội bảo thanh niên:

- Mau chuyển sang phía Nam nhập bọn vào đám đông để ra khỏi

thành.

Thanh niên lật đật đi ngay.

Ngũ vương tử cười hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Ta không hiểu bữa nay hiền đệ đã hý lộng quỷ thần vào con bài như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn chúng đánh bạc gian lận nhưng chỉ được hai bàn đầu thôi.

Cao Thức hỏi:

- Còn bàn cuối cùng thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nhà cái đặt con một điểm ở dưới, mười tịt vào giữa. Hắn định gieo con xúc xắc theo chiều thuận nhưng tiểu đệ vận dụng vô hình chân khí chèn ép cho thành chiều trái ngược. Thế là các vị đã hiểu rồi bất tất phải giải thích thêm.

Tề bối tử hỏi:

- Sao Thiết huynh lại coi ra được nước bài lớn nhỏ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Lúc hắn xếp bài tiểu đệ chú ý nhìn nhận. Bất luận bài bao nhiêu con cũng có chỗ ghi nhớ không thể sai trật.

Ngũ vương tử kinh hãi nói:

- Bản lĩnh của hiền đệ đã đến mức tuyệt vời.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Trên đời chẳng có việc chi mà khó, hễ để tâm là nhận ra được. Hống chi trên lưng con bài, bọn chúng đã cố ý làm ký hiệu khiến cho sự nhận xét dễ dàng hơn.

Bạch Từ hỏi:

- Sao Thiết huynh lại giục thanh niên kia lập tức ra khỏi kinh thành?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đã có mười mấy tên theo dõi chúng ta. Chúng ta thì chẳng sợ gì nhưng rất nguy cho chàng thanh niên trẻ tuổi đó, vì chúng ta không thể để gã đi bên mình mãi được.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi:

- Sòng bạc đó muốn hạ thủ cả bọn ta ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hiện giờ họ chưa dám vì chưa mò ra được lai lịch của bọn ta.

Ngũ vương tử hỏi:

- Hiền đệ tính làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ta chạy ra ngoài thành, nếu Đổ vương bị thua bạc mà đánh cướp thì chúng ta trừ khử hẳn đi.

Cao Thức nói:

- Chính hẳn không ra mặt đâu, lão nhị chẳng có biện pháp nào bắt được hẳn.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cứ đánh những thằng nhỏ là lão già phải chường mặt ra. Hẳn phải bao nhiêu người tới tiểu đệ cũng kiềm chế hết nhưng phải tìm chỗ giam lại. Nha môn của Cửu môn đề đốc không thể giam người được.

Ngũ vương tử nói:

- Giam cả lại cũng không phải là một biện pháp hay vì không còn người về đưa tin, đành dả thương một vài tên rồi thả ra.

Cao Thức nói:

- Ngày hội võ thuật Quan ma sắp đến nơi rồi, đành phải gác vụ này lại rồi sau sẽ tính. Nếu làm cho to chuyện thì những nhân vật hạ lưu sẽ nhân cơ hội này làm rối thành Bắc Kinh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn chúng không chịu buông tay thì làm thế nào? Chẳng lẽ mình phải giám thị hoài?

Cao Thức đáp:

- Toán thứ nhất đến ngoài thành, chúng ta trừ khử liền rồi trở lại chân tướng hoặc thay đổi hình dạng khác đi thì ai mà biết được

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Vậy theo phương pháp của sư ca mà hành động. Theo ý tiểu đệ thì nên trừ khử toàn bộ lũ Hạ cửu môn này đi để trừ hại cho người thiện lương.

Ngũ vương tử nói:

- Hiền đệ bất tất phải quan tâm. Ta sẽ giao cho nha môn xử lý, có điều bữa nay mình phải thoát ly vụ này cho xong.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ biết có ba tay cao thủ theo dõi. Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài thành, ba người đó nhất định là thủ hạ tâm phúc của Đồ vương võ công không phải tầm thường.

Ngũ vương tử dẫn quần hào ra cửa Quảng Cừ rồi chạy về phía một tòa núi nhỏ.

Thiết Kỳ Sĩ lên núi rồi bỗng la gọi:

- Dừng lại! Bọn chúng quả không sợ chết vẫn theo dõi chúng ta lên núi, đủ rõ chúng hoành hành chẳng úy kỵ gì.

Ba nhân vật bên đối phương là hai lão già và một đại hán. Chúng đuổi thẳng lên núi nhưng khi tới đỉnh bọn chúng đột nhiên ngưng vì chúng phát giác những người bị rượt đều dừng cả lại ở phía trước. Thiết Kỳ Sĩ thấy bọn chúng đứng cách xa chừng mười trượng liền xoay mình lại hỏi:

- Phải chăng các vị là những người kề cận bên mình Đồ vương?

Một người đứng tuổi thấy tình thế bất tiện liền chấp tay lại hỏi:

- Bọn tại hạ có biết Đồ vương nào đâu? Sao công tử lại hỏi vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt xẵng giọng:

- Nói bậy! Nhất cử nhất động của các người che mắt ta thế nào được.

Người đứng tuổi khác nói:

- Dù bọn tại hạ có là thủ hạ của Đồ vương thì cũng không có liên quan gì đến công tử.

Thiết Kỳ Sĩ quát:

- Người theo dõi chúng ta là có ý gì? Người còn nói là không có liên quan ư?

Người đứng tuổi thứ hai cười hỏi:

- Đây là ngoại thành, các vị đến được chẳng lẽ bọn tại hạ không đến được hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp:

- Các người tưởng chỉ có một lý do này là tránh tội được hay sao? Các người hết đời rồi, có điều nếu các người nói thật hoặc giả ta buông tha cho trốn về, còn ý bản lãnh mà chống cự lại thì nhất định phải chết.

Người đứng tuổi biến sắc cười lạt hỏi:

- Các vị là hạng người nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Các người thất bại ở chỗ là không hiểu thiếu gia là ai nên Đồ vương

mới dám phái các người rượt theo. Ý đồ của các người ta đã biết rõ, các người định hạ thủ giết chúng ta để đoạt mấy tấm ngân phiếu mất chục vạn lạng, thậm chí còn muốn lấy luôn cả tiền vốn của ta nữa, đó là hành vi cường hào ác bá chết cũng đáng kiếp.

Ba người nghe nói liền rút trường kiếm ra quát:

- Tiểu tử người đã tiên tri như vậy thì không nên ra ngoài thành mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ở trong thành thì người còn bận tay bận chân một chút phải không? Người dò cho biết chỗ ở rồi đêm khuya lén vào tập kích thì thần không hay quỷ không biết phải không. Ha ha!...

Chàng lại nói tiếp:

- Ba vị thật là ngu quá, ta đã biết rõ quỷ kế của các vị mà không né tránh lại dẫn dụ bọn các vị ra ngoài thành, chẳng lẽ các vị còn chưa rõ hậu quả của vụ này sẽ tới đâu?

Người đứng tuổi thứ nhất quát:

- Hậu quả tới đâu thì phải coi võ công rồi mới biết được.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi:

- Đổ vương có đến không?

Người đứng tuổi cười lạt đáp:

- Giết gà cần gì phải dùng đến dao mổ trâu.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói:

- Trong con mắt các người thì Đổ vương là dao mổ trâu nhưng ta coi hấn không bằng thanh đao gỗ, có điều ta muốn các người được mắt thấy giá trị của hấn thế nào.

Chàng quay lại nói:

- Sư huynh! Xin sư huynh đưa giấy tới sòng bạc báo cáo cho Đổ vương biết là ba người của hấn đã gặp kinh địch vậy hấn hoá tốc tới cứu.

Cao Thúc cười nói:

- Không được! Đổ vương là tay cáo già hấn không mắc bẫy đâu.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vậy thì báo tin ba người đã đoạt được ngân phiếu của bọn ta lại bị kẻ khác cướp mất, hiện giờ đang bao vây đối thủ mà chưa hạ được.

Cao Thúc hỏi:

- Đổ vương phải thêm viện thủ tới nữa thì làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Chẳng lẽ con chó già đó lại trầm tĩnh đến thế ư?

Cao Thức nói:

- Tiểu huynh nghĩ cách khác khiến hấn phải mò tới.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên vươn tay ra điểm huyệt ba người khiến cho chúng ngã lăn ra chẳng khó khăn gì. Bây giờ chúng mới biết là chạm trán một tay cao thủ vô thượng, mắt chúng lộ vẻ khùng khiếp nhưng miệng không nói được nữa.

Cao Thức vọt mình đi rồi, Ngũ vương tử nói:

- Chúng ta hãy ngồi lại đây, e rằng Đổ vương vẫn dùng kế xảo quyết.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu lão chó già đó vẫn không tới thì đêm nay tại hạ quyết không buông tha hấn, dù sao cũng không để hấn sống nữa.

Mấy người ngồi xuống rồi. Bạch Từ và Văn Đế Đế ra phía sau núi du ngoạn.

Tề Cách Lạc hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Ba tên này bị điểm huyệt gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ đã phế bỏ võ công chúng, đêm nay chúng có thể tự đứng dậy đi về, nhưng từ đây hết ý vào võ công để làm ác nữa.

Ngũ vương tử “ủa” một tiếng:

- Thế ra không phải là điểm huyệt ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bất tất phải điểm huyệt làm chi, muốn giết thì giết mà không giết thì phế bỏ võ công.

Bỗng thấy Bạch Từ chạy về la:

- Các vị mau lại coi phía sau núi có hai xác chết.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên hỏi:

- Nơi đây đã có người động thủ trước rồi chẳng?

Ngũ Vương tử vừa chạy trước vừa hỏi:

- Người thế nào?

Bạch Từ đáp:

- Hai đại hán Bắc quân, đại khái đã chết từ đêm qua. Trên mình có

vết thương.

Thiết Kỳ Sĩ chạy theo sau Ngũ vương tử hỏi:

- Đế Đế đâu rồi?

Bạch Từ đáp:

- Y còn ở dưới đó tra xét, y bảo là không phải bọn Cổ Mộ môn mà cũng không phải đồ đệ của các môn phái lớn, vì y đã lục tìm trong mình người chết thấy một vật.

Mọi người chạy đến sau núi. Văn Đế Đế lớn tiếng hỏi:

- Sĩ ca! Sĩ ca coi xem là cái gì đây?

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy một vật trong tay cô, coi giống như một hạt trân châu nhưng màu đỏ và lớn bằng hạt đậu vàng, chàng ngắm nghía một lúc rồi lắc đầu hỏi lại:

- Tiểu huynh cũng không biết là vật gì, Văn muội lấy ở đâu ra?

Văn Đế Đế Đáp:

- Ở trong tay người chết mé hữu hấn còn nắm chặt không buông ra.

Ngũ vương tử cầm lấy coi rồi la lên:

- Ô hay! Đây là trái một cây mọc dưới đáy biển tên gọi là Hải nữ đậu, quý giá vô cùng, so với trân châu còn báu hơn vì nó ở dưới đáy biển sâu hàng ngàn trượng, lấy được không phải là chuyện dễ dàng. Phụ hoàng mười năm trước nhận được món cống phẩm bằng Hải nữ đậu xâu thành một chuỗi, hiện nay mẫu hậu còn giữ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Trước hết hãy điều tra người chết là ai sẽ ra manh mối, tại hạ xuống thử coi.

Chàng lật hai xác chết lên tra xét hồi lâu bỗng nhận ra trên cánh tay hai người đều thích một chữ “quỷ” rất nhỏ, chàng không khỏi kinh hãi la lên:

- Vụ này là thế nào?

Ngũ vương tử hỏi:

- Cái gì?

